Daruri muzicale de Crăciun

(Loredana Baltazar, 11 ianuarie 2012)

Ne-am obişnuit deja ca, mult înaintea oricăror sărbători, avizierele de pretutindeni să se umple cu afişe de spectacole şi concerte care de care mai tentante, în ideea de a se oferi cadouri cât mai substanţiale consumatorilor de cultură. Şi în anul de graţie care tocmai s-a încheiat, potenţialului public i-a revenit dificila sarcină de a opta, conform ierarhiei preferinţelor proprii, pentru unul din evenimentele muzical-teatrale de top, strălucitor ambalate în haine publicitare, evenimente derulate pe cele mai importante podiumuri de concert ale capitalei.

Gazdă solicitată, până în 1989, a unei multitudini de evenimente literare şi artistice (când instituţia căreia îi aparţinea se numea Universitatea Populară), sala Dalles, deşi rămasă astăzi doar la nivelul unei mici scene de concert, continuă cu succes să-şi etaleze potenţialul acustic de o specificitate aparte. Printre formaţiile care au „profitat" de această virtute (care se poate transforma şi în defect, fiindcă din sală se poate percepe orice greşeală şi orice desincronizare), s-a aflat, înainte de Crăciun, orchestra **Philarmonia** a Centrului Naţional de Artă „Tinerimea Română", sub bagheta dirijorului său curent, Nicolae Iliescu.

Împreună, într-o vizibilă simbioză expresivă, ansamblul şi dirijorul au călăuzit auditoriul pe sinuosul drum dintre baroc, clasicism şi contemporaneitatea de orientare neoclasică, un traseu ce se suprapune, în general, cu preferinţele publicului de pretutindeni. Alcătuit din capodopere ale creaţiei muzicale universale precum Concerto grosso în re minor op.3 nr.11 (frag. audio) şi Concertul în Re major RV93 pentru chitară şi orchestră, ambele de Antonio Vivaldi, urmate de Sarabanda, Giga şi Badineria de Arcangelo Corelli pentru a se încheia cu Divertismentul în Re major K 136 de W. A. Mozart (frag. audio), programul concertului **Philarmoniei** a inclus şi un remember al modalismului baroc realizat de Dan Dediu şi numit Codex Brassoviensis (frag. audio) – punte nedisimulată între trecutul glorios şi prezentul cu valoare incertă a artei sunetelor.

Prin intermediului chitaristului Mihai Cojocaru,arcuirile sensibile ale Concertului vivaldian în Re major Orchestra PHILARMONIAs-au dizolvat discret în creuzetul coloristic al repertoriului orchestral, la fel cum construcţia filigranată în nuanţe scăzute a unei bijuterii sonore de largă audienţă precum Badineria lui Arcangelo Corelli a fost pusă în valoare cu maximă acurateţe expresivă.

La antipod, începutul și finalul programului **Philarmoniei** aparținând lui Vivaldi și lui Mozart, respectiv Concerto grosso op.3 nr.11 și Divertismentul în Re major K 136 au conferit strălucire întregului periplu componistic, copertat cu virtuozitate și aplomb de către ansamblul condus de Nicolae Iliescu.

Merită apreciată o dată în plus, în contextul acestei reușite seri concertante oferite ca dar de Crăciun (din păcate prea puțin mediatizate la nivelul publicului larg), bucuria vizibilă cu care și dirijorul dar și fiecare membru al **Philarmoniei** se apropie de partitura interpretată, implicându-se intelectual și emoțional în „carnea" substanței muzicale. Departe de a se cantona în limitele unui anumit stil ori unei anumite epoci, **Philarmonia** este unul din puținele ansambluri orchestrale autohtone care, de la înființare, și-a propus să promoveze atât creațiile de vârf ale muzicii universale cât și contemporane românești, și în fiecare apariție publică reușește să-și țină promisiunea, respectându-și statutul valoric. Este o performanță pe care am dori-o mai des semnalată în România!

* Fotografiile, ca și secvențele video din concert (uploadate pe youtube) -vezi descriere- sunt realizate de Loredana Baltazar.